

I

Het uitzicht vanaf deze plek was natuurlijk spectaculair, maar Millie Brady vroeg zich toch af waarom Neil haar vandaag had meegenomen naar Tresanter Point. Hij was normaal gesproken niet zo'n bewonderaar van landschappen.

Naast haar, achter het stuur van zijn liefdevol gerestaureerde smaragdgroene MG, schraapte Neil zijn keel. 'Nou, goed dan, ik loop hier al een poosje over na te denken, en we zijn nu ook al een tijdje bij elkaar.' Hij pakte plotseling haar hand en begon hem te aaien alsof het een zenuwachtig jong hondje was.

Opeens kreeg Millie een vermoeden waar dit over ging. O jemig, o hemeltje, nee toch... hij was toch niet van plan om haar ten huwelijk te vragen...

'Zo lang nu ook weer niet,' zei ze snel. 'Niet echt. Pas drie maanden.'

'Maar we kunnen goed met elkaar opschieten, toch? En de huisbaas doet behoorlijk moeilijk over het verlengen van ons huurcontract. Volgens mij wil hij ons eruit hebben.'

Omdat dit ging over de flat die Neil met vier vrienden deelde, stond Millie helemaal niet verbaasd. Het was er een onbeschrijfelijke puinhoop.

'Dus ik dacht eigenlijk, omdat we nu toch zo'n beetje een stel zijn – Millie, hallo daar, luister je nog naar me?'

'Hm? O, sorry.' Millie dwong zichzelf op te letten; ze was even afgeleid door de komst van een glanzend oranje Mercedes op de uitkijkpost bij de top van het klif. Terwijl hij gierend tot stilstand kwam, viel het haar op dat de vrouw achter het stuur, die een donkere zonnebril op had, lange, woest krullende haren had in precies dezelfde tint rood als haar auto.

Ze rookte haar sigaret in sneltreinvaart. En zag er helemaal niet gelukkig uit, vond Millie toen de vrouw haar zonnebril afzette en een rijtje witte rechthoeken op het dashboard begon uit te stallen, alsof ze kaarten deelde.

Opletten. Toe, concentreer je. Millie sprak zichzelf vermanend toe.

Als iemand je ten huwelijk wilde vragen, kon je op zijn minst luisteren, dat was wel zo beleefd.

‘Goed dan. Dus wat denk je ervan als jij nu jouw contract ook opzegt en we samen ergens iets huren?’ Neil keek haar triomfantelijk aan. Zijn beproeving zat erop, hij had zijn zegje gedaan. Het enige dat Millie nog hoefde te doen, was zwijmelend ja zeggen.

Dus hij vroeg haar helemaal niet ten huwelijk, besefte Millie opgelucht. Niets van dat romantische op-één-knie-zittengedoe, gevolgd door het te voorschijn toveren van een fluwelen juweliersdoosje met een verlovingsring erin. Geen kerk, geen huwelijksreis, geen plechtige beloftes, niets van die sentimentele nonsens, o nee. Neil ging voor het goedkopere, banalere werk, voornamelijk omdat hij op het punt stond uit zijn huis te worden gezet en nog liever gloeiende naalden in zijn ogen stak dan zelf een overhemd te strijken of een wasje te doen.

Ik ben pas vijftientig. Het leven moet meer te bieden hebben. Trouwens, wat waren dat voor witte rechthoeken op het dashboard van de Mercedes? En zou de vrouw met het rode haar – die nu was uitgestapt – niet wat beter kunnen opletten waar ze liep? De manier waarop ze langs de rand van het klif liep, was gewoonweg roekeloos. Millie mompelde afkeurend; besefte de vrouw niet dat ze, als ze uitgleed en zestig meter lager op de rotsen belandde, dood zou zijn?

‘Je zegt niets,’ klaagde Neil. ‘Ik dacht dat je in de zevende hemel zou zijn. Dan hoef je niet meer dat benauwde huisje met Hester te delen...’

‘Het is geen benauwd huisje,’ reageerde Millie afwezig. ‘En ik vind het leuk om met Hester samen te wonen.’

‘Maar dan zouden wij samenwonen. Dat wil zeggen dat ik ons serieus neem. We zouden, nou ja, een echt stelletje zijn.’

De wind blies de rode krullen van de vrouw om haar gezicht, maar toen ze een hand omhoogdeed om de haren uit haar ogen te vegen, zag Millie dat ze huilde. Ze dacht ook dat de vrouw iets bekend had, maar vanaf deze afstand kon ze het niet met zekerheid zeggen.

Wat ze wel zeker wist, was dat er iets helemaal mis was. De vrouw liep nog steeds te ijsberen, fanatiek rokend en af en toe halt houdend om over de rand van het klif te turen. Normaal gesproken zat je op zo’n uitkijkpost op een van de bankjes die daar heel attent

met dat doel waren neergezet en bewonderde je het fantastische uitzicht. Deze vrouw echter, vond Millie, gedroeg zich meer als een olympische hoogspringster die zichzelf oppepte voor haar derde en laatste poging het wereldrecord te breken...

‘Oké, goed, als je niet wilt samenwonen, dan moet je het zelf weten,’ viel Neil uit, abrupt haar hand loslatend. ‘Elk ander meisje zou opgetogen zijn geweest, maar jij niet; o nee, ik had kunnen weten dat je zo moeilijk zou doen. Ik bedoel, wat verwacht je dan van me? Dat ik op mijn knieën voor je neerval?’

O, lieve hemel, ze pepte zichzelf echt op om te springen.

Alleen niet de hoogte in, dacht Millie in een vlaag van afgrijzen. Een beetje laat herinnerde ze zich dat Tresanter Point niet alleen een vermaarde uitkijkpost was. Het stond ook bekend als springplank voor afgewezen minnaars.

Een trefpunt voor zelfmoordenaars.

Die vrouw was van plan naar beneden te springen.

‘Je zou je gevleid moeten voelen,’ vervolgde Neil verontwaardigd. ‘Je zou in je nopjes moeten zijn. Werkelijk, niet te geloven gewoon dat je zo ondankbaar bent. Volgens mij besef je gewoon niet wat voor goede partij ik ben... Hé! Waar ga je naar toe? Wat is dit nu weer?’

Millie was al uit de auto en holde alsof de duivel haar op de hiel zat over het ruige gras. De vrouw stond nu met de rug naar haar toe, helemaal in beslag genomen door haar poging een tweede sigaret aan te steken met de peuk van de eerste. Haar lange indigoblauwe katoenen jurk fladderde wild om haar benen, die bleek en bloot waren. Haar lange rode krullen, zwiepend in de flinke bries, wapperden als een vlag achter haar.

Toen Millie bij de Mercedes kwam, zag ze dat ze gelijk had gehad. De witte rechthoeken op het dashboard waren inderdaad enveloppen, elk met een andere naam erop.

Of de vrouw stuurde uitnodigingen voor een feestje of het waren afscheidsbrieven.

Goed, oké, niet in paniek raken, dacht Millie. Terwijl ze in paniek raakte.

Wat nu?

TOETOET!

Geschrokken draaide de vrouw op de rand van het klif zich om. Net als Millie.

‘Waar ben jij verdomme mee bezig?’ schreeuwde Neil boos tegen haar vanuit de MG.

‘Niets aan de hand. Ik... uh... kwam alleen maar een vuurtje vragen.’ Millie zei de eerste woorden die in haar opkwamen. Terwijl Neil geërgerd op de claxon bleef drukken, draaide ze hem haar rug toe en kwam oog in oog te staan met de vrouw die op het punt stond ‘overal een eind aan te maken’.

Instinctief wist Millie dat als ze zich zou afvragen wat ze moest zeggen en of wat ze zou zeggen goed of fout was, ze uiteindelijk met de mond vol tanden zou staan en te bang zou zijn om überhaupt nog een woord uit te brengen.

Het enige dat er dus op zat, was in het diepe springen.

‘Nou?’ Ze keek de vrouw kalm in haar opgezette zeegroene ogen. ‘Heb je dat?’

De opgezette zeegroene ogen bekeken haar alsof ze gek was. ‘Wat moet ik hebben?’

‘Een vuurtje.’

‘Natuurlijk heb ik een vuurtje.’ De vrouw trok geïrriteerd aan haar sigaret en blies een rookwolk uit die meteen verwaaide in het grote niets.

‘Nou? Mag ik dan een vuurtje?’ hield Millie aan.

‘Ja hoor. Alleen heb je zo te zien geen sigaret.’

‘Maar jij wel. Dus mag ik alsjeblieft een vuurtje én een sigaret?’ Millie vroeg zich maar liever niet af of ze net zo belachelijk klonk als ze zich voelde.

De andere vrouw zuchtte en gooide de sigaret nonchalant over de rand van het klif. Hij zeilde, luie buitelingen makend, door de lucht naar beneden.

Millie stelde zich voor dat een lichaam hetzelfde zou doen voordat het kapotsloeg op de zwarte, door golven gebeukte rotsen. O help, ze werd al misselijk als ze er alleen maar aan dacht.

‘Hoor eens, ik begrijp best wat je probeert te doen,’ zei de vrouw zuchtend, ‘en ik waardeer het heus wel, schat, maar het hoeft echt niet.’ Terwijl ze sprak, vulden haar groene ogen zich met nieuwe tranen. Haar trillende vingers worstelden met het klepje van het pakje Marlboro’s en toen ze er onhandig een nieuwe sigaret uit peuterde, viel de rest eruit en bleef als mikado om haar voeten liggen.

Millie hielp haar met oprapen. De opgezette oogleden en de afwe-

zigheid van make-up hadden de vrouw eerst onherkenbaar gemaakt, maar nu wist ze ineens wie het was. Een massa rode krullen, groene ogen, het Cartier-horloge en de opvallend hese stem... Het was Orla Hart, een van de best verkopende schrijfsters uit het land. Ze was achter in de dertig en schreef al vijftien jaar lang aan de lopende band romannetjes vol glamour en glitter en had daarmee een fortuin verdiend.

Klik, deed de aansteker toen Orla haar derde sigaret binnen zeven minuten aanstak.

Dit was waarschijnlijk niet het juiste moment, besloot Millie heel verstandig, om haar te waarschuwen dat roken de gezondheid ernstig kon schaden en daarbij van die onaantrekkelijke verticale rimpeltjes boven je bovenlip kon veroorzaken.

‘Hoor eens,’ Orla gebaarde wanhopig over haar schouder, ‘ik stond hier alleen maar te wachten tot jij en je man zouden weggrijden. Kunnen jullie dat niet gewoon doen?’ vroeg ze hoopvol. ‘Daar zou ik je echt dankbaar voor zijn.’

‘O fantastisch,’ zei Millie, ‘en wat denk je dat dat met mij doet? Dan moet ik de rest van mijn leven zeker bij een psychiater op de bank liggen. Ik bedoel, hoe zou jij je voelen als ik van het klif sprong nadat jij was weggegaan?’ Ze trok haar wenkbrauwen vragend op.

Gekweld schudde Orla haar hoofd. ‘Het maakt niet uit wat je zegt. Je begrijpt het niet.’

‘Nou, dan kun je me het maar beter uitleggen, want eerder ga ik niet weg.’ Nadat Millie met gekruiste benen op de grond was gaan zitten, sloeg ze uitnodigend op het gras naast zich. Terwijl ze dat deed, hoorden ze allebei een motor starten. Er werd een paar keer woest gas gegeven, en meteen daarna maakte de MG een scherpe bocht, draaide de weg op, met zijn achterwielen een wervelwind van kiezelsteentjes opwerpend, en reed met gierende banden weg. ‘God, wat spijt me dat,’ kreunde Orla.

‘Nu ga ik dus echt niet meer weg.’ Millie haalde haar schouders op en klopte weer op het gras.

‘Ik voel me vreselijk.’

‘Nergens voor nodig. Trouwens, hij is niet mijn man, maar mijn vriend. Nou ja,’ gaf Millie toe, ‘mijn ex-vriend inmiddels, denk ik.’ ‘En dat is allemaal mijn schuld. Hier, neem een sigaret.’ Gegeneerd knielde Orla naast haar neer, maakte het verkreukelde pakje open

en wilde zo'n beetje een handvol sigaretten tegelijk in Millies mond proppen.

'Nee dank je, ik rook niet. En ik vind het niet erg dat hij nu mijn ex is.' Beseffend dat ze Orla Hart niet kon opzadelen met een schuldgevoel over wat er was gebeurd, glimlachte ze. 'Eerlijk gezegd heb je me een dienst bewezen. Het is een hele opluchting.'

'Dan ben je een geluksvogel. Dat je het niet erg vindt, bedoel ik.' Orla perste haar lippen op elkaar, haar kin begon te trillen.

Plotseling vol moed – en bereid Orla in een houdgreep te nemen mocht ze zich onverhoopt over de rand van het klif willen werpen – zei Millie: 'Nou, vertel eens, wat heeft dit allemaal te betekenen? Het heeft zeker met een man te maken?'

'Een man? Ja, dat kun je wel zeggen,' beaamde Orla vermoeid. 'O god, wat moet ik eruitzien! Je hebt zeker niet zoiets als zakdoekjes bij je?'

Heel toevallig had Millie een schoon papieren zakdoekje in de zak van haar spijkerbroek. Terwijl Orla het aanpakte en luidruchtig haar neus snoot, vroeg Millie: 'Je echtgenoot?'

Orla had het zakdoekje in één keer aan flarden gesnoten. Haar ogen afvegend aan de zoom van haar indigoblauwe jurk, knikte ze. 'Niet om het een of ander, schat, maar weet je wie ik ben?'

Heel even overwoog Millie om haar hoofd te schudden. En ze had het gedaan ook, als ze niet de slechtste leugenaar ter wereld was geweest. 'Nou, eerst herkende ik je niet,' gaf ze toe. 'Maar nu wel.' Orla wist er een droevig glimlachje uit te persen. 'Dan heb je een paar maanden geleden waarschijnlijk ook wel in de kranten gelezen dat mijn man een relatie had.'

Voorzichtig zei Millie: 'Zo'n beetje.'

'Met een jongere vrouw. Goh, wat een verrassing. Ze heet Martine Drew, en ze is zevenentwintig.' Orla trok zo hard aan haar sigaret dat ze hem bijna in zijn geheel inhaleerde. 'Maar ik hou van mijn man, dus heb ik het hem vergeven. Ik heb alles gedaan om mijn huwelijk te redden, ik ben er zelfs voor weggegaan uit Londen en heb hier een huis gekocht. En Giles wilde ook graag verhuizen. Hij zei dat het gewoon een stom slippertje was geweest en dat ze niets voor hem betekende. Hij heeft gezw-zworen dat het helemaal vo-voorbij was.'

'En dat is het niet,' raadde Millie.

'En dat is het niet,' echode Orla, over haar bleke wangen wrijvend.

‘Ik had vanochtend een vriendin uit Londen aan de telefoon en we zaten gezellig te kletsen en toen zei ze dat ze had gehoord dat Martine nu ook in Cornwall woonde.’ De tranen rolden over Orla’s gezicht terwijl ze op de knokkel van haar rechterwijsvinger kauwde alsof ze een klein kind was. ‘Nou, dat is maar voor één uitleg vatbaar, hè? Giles heeft het nooit uitgemaakt. Hij heeft haar zelfs hiernaar toe gehaald, haar in een of andere schattige cottage geplant.’ Ze spuwde de woorden eruit alsof het kogels waren. ‘O ja, en je kunt er donder op zeggen dat hij de huur betaalt van mijn geld.’ Millie was zo boos voor Orla dat ze voor het eerst in haar leven compleet sprakeloos was.

Toen Orla dit merkte, snifte ze en schonk haar nog een scheef, verbitterd lachje. ‘Ik weet het, ironisch, hè? Orla Hart, de koningin van de romantiek. Ik ben mijn hele leven al bezig prachtige liefdesrelaties en fantastische gelukkige eindes te bedenken, en mijn eigen huwelijk is gewoon st-stront. O god, ik wil niet, ik kan niet meer. Ik ben zo ongelukkig. *Ik wil dood.*’

Shit.

‘Tja,’ zei Millie een beetje van haar stuk gebracht. ‘Tja, dat begrijp ik. Dus uh... heb je een testament laten maken?’

Orla staaarde haar aan. ‘Wat?’

‘Een testament. Je weet wel, hierbij verklaar ik dat ik mijn aardse goederen nalaat aan het plaatselijke apenhuis en vijftigduizend per jaar aan mijn tamme ratje.’

‘Natuurlijk heb ik geen testament laten maken.’ Orla rilde. ‘Dat vind ik zo morbide.’

‘Nou, dat is mooi handig dan,’ zei Millie. ‘Dus als jij nu van dit klif springt, erft je man al je geld en je huis en zullen hij en zijn minnares de rest van hun leven in weelde baden. Weet je wat, ik heb een idee.’ Ze wees met haar duim over haar schouder naar de glanzende Mercedes. ‘Waarom bind je niet meteen een mooi gouden lintje om die dure wagen van je? Want ik zeg je één ding, dat vriendinnetje van je man heeft haar handjes al op dat stuur nog voordat jij onder de grond ligt. Waarschijnlijk komt ze nog met je man mee naar de begrafenis ook,’ ratelde ze verder, want ze zag het al helemaal voor zich. ‘En voordat je het weet, zijn ze getrouwd!’ ‘Neeee!’ jammerde Orla, terwijl ze haar maag vastgreep en wanhopig heen en weer wiegde. ‘Hij mag niet met haar trouwen. Dat mag niet.’

‘Maar jij bent er dan niet meer om hem tegen te houden.’ Millie haalde haar schouders op. ‘Ze mogen doen wat ze willen, want jij bent dan toch dood. En je hoeft me niet zo aan te kijken,’ vervolgde ze, ‘want ik zeg alleen maar waar het op staat. Persoonlijk zou ik nooit zelfmoord plegen, ik zou ze die lol gewoon niet gunnen. Ik zou in de buurt blijven en proberen ze het leven tot een hel te maken.’

Ongelukkig schudde Orla haar hoofd. ‘Je begrijpt het niet. Ik hou van Giles, meer dan van wie of wat ook. Ik wil hem niet kwijt.’

‘Als je doodgaat, ben je hem ook kwijt.’

‘God, jij bent hardvochtig, zeg.’ Orla slaakte een diepe zucht en sloot haar ogen.

‘Hoor eens, aan jou de keuze. Je kunt blijven en voor je huwelijk vechten, als dat is wat je wilt.’ Bij zichzelf dacht Millie dat Orla wel gek moest zijn als ze bij een man wilde blijven waarover zulke verschrikkelijke dingen te vertellen waren. ‘Of je schopt hem het huis uit en zoekt een ander – een grotere, een betere, een aardiger vent. Dan zou je hem pas echt goed tuk hebben. Wie het laatst lacht, lacht het best, zeggen ze toch?’

‘Ha, ha,’ deed Orla zonder al te veel enthousiasme. ‘Alsof dat ooit zou gebeuren.’

‘Het kan toch?’

‘Weet je wat het met jou is? Je hebt te veel van die flutromannetjes gelezen.’

‘Ach toe, zo flut zijn jouw boeken nu ook weer niet,’ protesteerde Millie.

‘Dank je.’ Als door een wonder begon Orla te glimlachen. ‘Maar ik had het eigenlijk niet over mijn boeken.’

In verlegenheid gebracht wapperde Millie verontschuldigend met haar handen. Echt weer iets voor haar om zo’n stomme blunder te begaan. ‘Oké, sorry, maar laten we niet afdwalen. Ik wil nog steeds dat je me belooft dat je geen zelfmoord zult plegen. Echt niet hoor, want je snijdt er alleen jezelf mee in de vingers.’

Mocht Orla zich van Tresanter Point op de scherpe rotsen in de diepte werpen, dan zou ze heel wat meer doen dan zichzelf in de vingers snijden. Lichaamsdelen en inwendige organen zouden alle kanten uit spatten, en daarna zou het opgewonden gekrijs van zee-meeuwen klinken die naar beneden doken om stukjes vlees met hun snavels op te pikken.

Millie vroeg zich af of ze Orla hierop zou wijzen. Zou dat helpen, of zou het de laatste druppel zijn?

Gelukkig kreeg ze niet de kans om dat uit te vinden.

‘Goed, jij je zin,’ zei Orla Hart. Nadat ze haar ogen had drooggeveegd aan de zoom van haar jurk schudde ze haar haren naar achteren en stond op. ‘Je hebt gelijk. Mijn huwelijk is het waard om voor te vechten. Ik laat dat hebbertje hoertje niet alles verpesten.’ Oef. Nou, mooi dan. Millie, die haar maag langzaam tot bedaren voelde komen, zei bemoedigend: ‘Je kunt het, dat weet ik zeker.’ Toen ze bij de Mercedes kwamen – die niet op slot was en waarvan het sleuteltje nog in het contact zat – pakte Orla de rij enveloppen van het dashboard en propte ze in het handschoenenvakje. Ze keek naar Millie. ‘Waar woon je?’

‘In Newquay.’

‘Dat is bijna tien kilometer hiervandaan. Hoe dacht dat zogenaamde vriendje van je dat je moest thuiskomen?’

Millie haalde haar schouders op. ‘Daarom was ik er ook zo op gebrand dat je je niet van dat klif zou gooien. Omdat ik een lift nodig had.’

2

Nou, weer een theorie naar de knoppen, concludeerde Millie terwijl ze languit in bad lag en met haar tenen met het kettinkje van de stop speelde. Niks waard dus dat programma dat ze drie maanden geleden had gezien en waarin de voordelen van een gearrangeerd huwelijk waren opgesomd.

Het had zo’n goed idee geleken toen. Millie had geboeid zitten luisteren naar het mooie jonge moslimmeisje dat vrolijk had uitgelegd waarom een gearrangeerd huwelijk de voorkeur verdiende. Neem nu het scheidingspercentage onder westerlingen die uit liefde waren getrouwd. Rampzalig gewoon. Het was niet meer dan logisch dat iedereen gewoon een gearrangeerd huwelijk zou moeten sluiten en al die nonsens over seksuele aantrekkingskracht vergeten en de liefde langzaam de kans geven om te groeien.

Aangezien haar laatste tien vriendjes of zo stuk voor stuk regel-

rechte rampen waren geweest, had Millie fanatiek ja zitten knikken tegen het scherm en was ze het met ieder woord eens geweest. En toen een week later Hester had aangeboden een afspraakje voor haar te regelen met een vriend van een vriend, omdat 'ik gewoon voel dat jullie bij elkaar passen' had ze meteen toegeapt.

Toen ze Neil had gezien, had Millie – ook meteen – beseft dat ze hem zelfs niet een heel klein beetje aantrekkelijk vond. Maar dat was goed, dat was prima, want zo hoorde dat ook niet te gaan. Aantrekkingskracht was verboden toch? Deze keer zou haar liefde héél langzaam tot bloei komen, als een bloem. Alle dingen die Neil deed en die haar ongelooflijk irriteerden zouden te zijner tijd ophouden irritant te zijn en juist schattige tics worden.

Behalve dan zijn manier van koffiedrinken – hij slurpte als een industriële stofzuiger – moest Millie toegeven. Dat zou nooit schattig worden.

Maar het experiment was mislukt. Ze was nu drie maanden verder, en haar bloem liep geen enkel risico meer om te gaan bloeien. Ze vermoedde eerder dat het van het begin af aan al een doodgeboren zaadje was geweest.

Een heel erg doodgeboren zaadje.

'Thee en toast,' zong Hester terwijl ze de badkamerdeur openstootte. Triomfantelijk voegde ze eraan toe: 'En ik wil het hele verhaal horen!'

'Welk verhaal?' Millie kwam boven water en sloeg haar natte blonde haren uit haar gezicht, verbaasd over de scherpe voelsprietten van haar vriendin. Hoe kon Hester in 's hemelsnaam weten dat ze vanmiddag de beroemde schrijfster Orla Hart uit het hoofd had gepraat om zich van Tresanter Point te werpen?

'Laat het niet weer in bad vallen.' Hester gaf haar het bord met toast met Marmite, klapte het wc-deksel dicht en ging er met gekruiste benen op zitten. 'Heb je de bel net niet gehoord?'

'Nee.' Millie vermoedde dat ze toen net onder water had gelegen. Dat, of luidkeels en schaamteloos vals aan het zingen was geweest. Gossie, ze hoopte maar dat het niet Orla Hart was geweest die op de stoep had gestaan.

Hoewel dat heel onwaarschijnlijk was, aangezien Orla Hart niet wist waar ze woonde.

'Het was Neil. Met je tas.'

'O.' Millie knikte opgelucht. Haar tas had nog in Neils auto gele-

gen toen hij was weggescheurd, haar aan haar lot overlatend op het klif met Ik-wil-dood-Orla.

‘Hij smeed hem zo’n beetje in mijn gezicht toen ik de deur opendeed,’ beklagde Hester zich. ‘En hij zag er niet al te vrolijk uit ook, dat kan ik je wel zeggen.’

‘Nee. Nou ja, logisch.’

‘En weet je wat hij zei?’ Hester leunde verontwaardigd naar voren.

‘Nee.’ Om haar te helpen zei Millie: ‘Ik lag in bad, weet je nog?’

‘Hij zei dat hij je tas kwam terugbrengen, niet dat je dat verdiende overigens, en dat je een verwaande, verwend trut bent, een egoïstisch wijf dat zichzelf heel wat vindt, maar dat ben je niet, begrepen?’

‘Begrepen,’ zei Millie braaf. ‘Goh.’

‘Nou, ik was natuurlijk compleet geschokt.’ Hester keek haar streng aan. ‘Ik vroeg: “Heb je het over Millie Brady? Weet je zeker dat je het over Millie Brady hebt?”’

‘En hij wist het zeker,’ raadde Millie.

‘Zeker weten. En het is uit ook. Helemaal uit. Hij wil je nooit meer zien, je bent een ondankbare trut, hij wou dat hij je nooit had leren kennen, en waar haal je het gore lef vandaan dat je denkt dat je beter bent dan wie dan ook... O, en trouwens, dat ding op je been is niet aantrekkelijk, het is eerlijk gezegd gewoon een afknapper en of je niet wist dat alleen complete mislukkelingen een tatoeage nemen?’

‘O. Nou. Dan weet ik dat bij dezen dan.’ Millie perste er een moedig glimlachje uit. Het was haar verdiende loon, dan had ze maar niet op zo’n cruciaal moment uit Neils auto moeten springen, zonder zelfs maar een bedankje of zo. Natuurlijk voelde hij zich gekrenkt.

Maar de laatste opmerking, over haar tatoeage, kwam hard aan. Automatisch liet ze zich iets dieper in het water zakken om het versiersel op haar rechterdij onder het schuim te verbergen. Dat ze ooit in een roekeloze opwelling een tatoeage had genomen, was beslist iets waar ze eeuwig spijt van zou hebben.

Maar het was al erg genoeg om te weten dat je een gênante tatoeage had zonder ook nog te moeten horen dat dat je tot een complete mislukking bestempelde.

‘Dus laat me eens raden,’ zei Hester. ‘Je staat vast niet meer op nummer één wat Neil betreft, hè?’